

תעתועי המשורר

משורר לא ידבר רק התולים / ועל לא נהיה ישא משלים.
ומה השיר לבד דברי שקרים / משורר יפרטם על פי נבלים?
והשיר ייף ונהדר בפזמים / ובמשלים – כעץ נהדר בעלים.
ועל כן נהגו שרים לקדם / בראש כל מהלל דברי התולים:
פזמים יקראו כילי לנדיב, / ואיש נדיב – לאחד הנבלים,
יגיש במשוררים קורא זמנו / "זמן קשה ורע המעללים" –
והוא בטוב מבלה כל שנותיו / ונפלו בנעימים לו חבלים!
ורבים לא ישירו רק עגבים / ובחשק זמריהם מכלים,
וזה על הנדוד תמיד ידבר / ויאמר כי אחרוהו חבלים,
וביום יהמה מאין הפוגות / וכל הלילה רועה כסילים,
ושמש בחצי שחק – ויעיד / הכי ארץ ושמים אפלים!
וזה נשבע הכי לבו ונפשו / לעפר נמשכו מאין חבלים,
ויאמר כי צבי גזל לכו – / והוא נקב אלי בית החללים,
ויעיד כי באור לחיו מאורי / זבול יכלים – ואין דבר להכלים!
ויאנח הכי גופו מאד דל / וכמעט קט סחבוהו נמלים –
והשמן מאד טפש בקרבו / והחלב אשר על הכסלים!
ומי יוכל לחיות הפרטים / אשר שרים, ונראה הכללים?
אבל זה הכלל: אין חן לשירה / בלי שקר בלי דברים בטלים.
ועל כן בעשיתי שיר תהלה / לשר יוסף נשיא אל, רב חילים –
מסכתיה בשקר ואקלל / גביר טודרוס אבי המהללים.
הכי אין שוא כשקר קללתו / בכל מיני שקרים ואיללים!
ואלה הם שמוותיו הידועים: / נדיב לב, תחכמוני, רב פעלים,
מאור הדור אשר אין לו אפלות, / וגם היקר אשר אין לו גבולים,
אשר מדרף עלי כל ראש לרגלו / ותוף כל לב לאהבתו אהלים,
וכל תאות לכו לעשיר דל / ורש, ולהחיות רוח שפלים.
לגם חסדו ישימונו גם לדמיון – / והדמיון אמת דמיון אילים!

הכי זה? מלא על גדולתו / ומנהו יוצאים ימים וגלים –
והים לא? יהי מלא לעולם / ואליו הולכים כל הנחלים.
להגיד טוב שמו חסדו מרוצץ - / ברקים נחשבו לו כעצלים,
שמו גבר ונדע מבלי אות / וחותמת ומטה עם פתילים,
אבל נבר בחכמה ועונה / וטוב מפעל וכשרון מעללים.
והמעלות כמעלי פעמיו / ומה? פו פעמים בנעלים!
קחה, רב, מענים מאין עלילות / צרפם מחשב מאין עלילים,
והם שיגים וסיגים אין בכספם / ומים אין בסבאייהם מהוילים.
לצואר חסדך שמתים ענקים / ואל און תהלתך עגילים,
ומלואם כספירים, וטעמם / כצוף ודבש, וריחם פאהלים,
ונפר מאמרם בך באמרם / במעלתך כמעלת האצילים.
לך שרתי, ושרתי: כל אנוש שר / בך – ייגע ולא יוכל להשלים!
היוסיף מהלל בך? או התוסיף / תהלה אור אלי אורים גדולים?
ובמשרה כארנה נחשבת / והיו כל בני אלים כאילים.
ומביא מהללים לך חשבתיו / כאיש מביא ענף תמר לאילים,
ואיש הלל לאיש בלתיך – כפתי / עגילים שם עלי אזני עגלים.
וכל שר הללך – מליו בלי שוא / מזקקים כפז מאין בדילים,
אבל אל בלתיך אם שיר יחבר / משורר, לא ידבר רק התולים!